

Fora la monarquia i el seu exèrcit

Sumario nº 11

Editorial: inestabilitat del govern basc. pàg 3

Fora la Monarquia i el seu exèrcit pàg 8 a 10

Sindical:
El 010 de Madrid en vaga
Bombers de Barcelona
pàg. 11

Informe Bricall (i 2) pàg 14

Batzac: neix una nova organització pàg. 15

Internacional: Paraguai pàg 16

Suplements
Correo Internacional nº 80
Monarquia no, República!

Inestabilitat del govern basc.

La debilitat del Govern Ibarretxe és evident una vegada el Pacte amb HB està “congelat” i s’ha quedat en minoria parlamentària. El PP exigeix eleccions anticipades, conscient que és qui seguirà rendibilitzant les accions d’ETA. El PSOE prefereix posar al centre la pressió sobre el PNB perquè trenqui amb HB i Lizarra i no descarta jugar el paper mediador d’un retorn cap enrere del PNB. És cert que el PNB és el centre de totes les pressions, però és qui continua mantenint la iniciativa política. Entretant EH-HB segueix en una posició incòmoda i dèbil, amb la pressió social que li suposen tots i cadascun dels atemptats d’ETA d’una banda, amb el compromís de no deixar caure el Govern Ibarretxe per una altra, reivindicant en solitari Lizarra que el PNB dóna per mort, en una posició de convidat de pedra perquè la iniciativa política està subordinada a ETA. HB es limita a interpretar i justificar les seves decisions, i el marc de negociació és ETA-PNB-EA, com s’ha anat demostrant amb els documents publicats i es dedueix de les declaracions d’ETA. La posició difícil d’HB, altre cop, torna a provocar reaccions internes contràries a subordinar completament l’acció d’HB a les decisions d’ETA.

ETA ha reorientat en el darrer període la seva estratègia política. Els atemptats fins a la firma de Lizarra tenien l’objectiu de fer insostenible la situació i obligar l’Estat a negociar amb ETA. Però aquesta via no va aconseguir moure gens ni mica l’Estat i, ben al contrari, en l’última fase d’atemptats (Miguel Angel Blanco) el Govern es trobava a l’ofensiva mobilitzant cents de milers, aprofitant la confrontació per colpejar sobre el flanc polític. La primera negociació entre Govern i ETA, va acabar demostrant que el Govern només negociaria armes per presos, és a dir, la rendició política d’ETA. Esgotat aquest camí es va arribar a Lizarra, però el temps va passar i no hi havia cap signe d’avenç apreciable en el camí sobiranista. ETA va decidir trencar la treva per canalitzar el creixent descontentament de la base abertzale (vegeu LI) i per intentar reactivar el procés. Per això els nous atemptats d’ETA tenen una altra finalitat: busquen pressionar el PNB i en menor mesura EA. Ara l’objectiu no és “negociació” amb l’Estat sinó empènyer el PNB en l’anomenada via “sobiranista”.

ETA ha tornat a declarar recentement en entrevista que el responsable de la fi de la treva és el PNB que no vol avançar per aquest camí. Podia haver justificat la ruptura contra el Govern per diversos motius: no aplicació de la legislació actual als presos (vegeu entrevista en aquest número), detenció de la interlocutora Belén González..., però el centre de la crítica es dirigeix al PNB. Ara als nous documents i declaracions es confirma el canvi d’estratègia. També anuncien que es tracta de pressionar el PNB i EA, que ells tenen la clau d’una nova treva i, com a futurs aliats, els atemptats no es dirigiran contra ells. Per mitjà d’aquesta pressió ETA vol empènyer la burgesia basca –i el PNB davant d’ella– a encapçalar una ruptura unilateral de la Constitució. Però per damunt d’aquesta confrontació el veritable beneficiat de la nova estratègia és altre cop el PP i el Govern Aznar, que per això no para en la seva contínua provocació, colpejant no només contra ETA sinó sobretot contra el PNB a qui va arrencant vots.

És cert que el PNB pateix aquesta pressió perquè ha jugat molt a fons sobre la possibilitat d’acabar amb la lluita armada i integrar el moviment abertzale en les institucions, però creure que no pot tornar enrere és pensar que la burgesia basca abans és basca que burgesia, i aquesta forma de raonar és del tot equivocada. Al PNB li interessa liderar el procés de pacificació d’Euskadi, però –com a partit patronal que és– l’interès no és tant la llibertat d’Euskadi sinó aconseguir un clima d’estabilitat en el qual aprofitar l’estirada en el creixement econòmic experimentat, i si és possible amb un augment del pes polític, millor, però una altra cosa molt diferent és que emprengui un camí de ruptura amb l’Estat. No neguem que aquesta possibilitat existís en un augment brutal de les mobilitzacions, però avui la situació no és aquesta.

Mentre la inestabilitat del Govern no es converteix en caiguda d’aquest, el PNB espera guanyar temps i jugar una de dues cartes possibles: amb una mà no deixa de negociar amb ETA una nova treva a canvi d’un pla sobiranista (que ETA ja ha dit que pot ser a llarg plaç) que tampoc té perquè incloure un referèndum d’autodeterminació (que ETA considera una fórmula caduca), amb l’altra mà negocia amb el PSE-PSOE un possible pacte que eviti la caiguda del Govern i que deixi de dependre del vot d’EH. A tots dos els interessa no deixar que se segueixi polaritzant la situació i amb ella creixent el PP. El camí cap a la llibertat del poble basc no és en la pressió a la burgesia basca sinó amb la resta de pobles i enfrontant-se a l’Estat de la Monarquia.

Al PNB li interessa liderar el procés de pacificació d’Euskadi, ... però una altra cosa molt diferent és que emprengui un camí de ruptura amb l’Estat...

El camí cap a la llibertat del poble basc no és en la pressió a la burgesia basca sinó amb la resta de pobles i enfrontant-se a l’Estat de la Monarquia.

Presos bascs

Entrevista amb Mario Zapata

En Mario Zapata, després de 12 anys de presó, va sortir fa pocs mesos en llibertat i, amb un familiar de presos, està efectuant una Gira. Vam tenir la possibilitat de parlar amb ell a Barcelona.

Pregunta. Quin és l'objectiu de la Gira?

MZ. Explicar la realitat de les presons i donar informació sobre les campanyes dels Col·lectius de presos i preses basques.

P. Us enfronteu a la política de dispersió. Quin és l'origen i l'objectiu d'aquesta política?

MZ. L'origen és a l'any 87 i va massificar-se el 88-89. El seu objectiu era trencar-te com a persona i doblegar el col·lectiu. Fins aleshores el col·lectiu de presos estava centralitzat a tres presons i, encara que estiguessim allunyats del País Basc, almenys estàvem agrupats. En pocs mesos van dispersar-nos en gairebé 80 presons. I a això s'hi afegia el fet que dins de cada presó ens separaven per mòduls, per aïllar-nos més. Acompanyat d'això van aplicar una dinàmica de pressió i de tensió constant: cada dia et registraven tota la cel·la, recomptes cada nit diverses vegades, cada setmana et canviaven de mòdul, cada any de presó. L'objectiu era que no poguessis tenir una forma de vida mínimament estable. A més el trasllat comportava que cada vegada que passaves per les mans de la Guàrdia Civil eres objecte d'agressions. Hi havia trasllats que, en lloc d'acabar en una altra presó, acabaven a l'hospital. Més de 300 pallisses s'han comptabilitzat en aquests anys de dispersió. Hi ha un intent de destruir la persona. Són molts els companys que se'ns han anat quedant pel camí. Ja són 7 els companys que o s'han suïcidat o han estat suïcidats.

P. Com actuava la política de dispersió respecte els familiars dels presos?

MZ. Abans, quan estàvem en dues o tres presons, els familiars tenien possibilitats de fer viatges organitzats en autobús. I els suposava un alleujament, tant econòmicament com perquè se sentien en contacte amb altres familiars. D'això es va passar a la dispersió que també buscava impedir aquest contacte. Si hi havia diversos presos en una presó posaven les visites separades en dies i hores diferents, per impedir que poguessin viatjar junts. Va ser i és molt dur i molt

car, es valora en més de 3.000 milions de ptes. el que cada any es gasten els familiars en desplaçaments. I a més és un risc, ja hi ha hagut 7 familiars morts en accidents i desenes de ferits. Risc també perquè ells van tots sols a un territori hostil, pilons de vegades apareixen els cotxes ratllats, les rodes rebentades o un vidre trencat, però a més hi ha una pressió de la policia sobre bars o hostals per dormir, perquè no els acceptin.

P. Quin és la relació amb els altres presos?

MZ. Al principi de la dispersió van intentar el que va anomenar-se el GAL carcelari. Molt qualificats representants d'institucions penitenciàries van fer ofertes a certs presos que ells consideraven accessibles, en el sentit que si actuaven contra nosaltres ho pagarien bé: millores a la presó, reducció del temps de condemna... El problema va ser que la gent que ells consideraven com a més sense ànima, va resultar ser gent conflictiva a la presó contra ells, però eren persones de gran dignitat i molts d'ells van denunciar públicament les ofertes. Hi ha un llibre que ho explica. El resultat és que en general va haver-hi bones relacions amb nosaltres i teníem clar que l'enemic era el mateix: el carceller.

P. Com es va impulsar la lluita contra la dispersió?

MZ. Va iniciar-se amb un moviment a les presons per exigir l'acompliment de condemna al teu lloc d'origen, com marca la legalitat, i es va fer de maneres molt diverses: vagues de fam,

negar-se a sortir de la cel.la... però aviat va començar a tenir un ressò social: en el pla institucional i en les mobilitzacions. Va pronunciar-se el Parlament Basc, el Parlament Europeu, Amnistia Internacional... exigint al Govern la fi de la política de dispersió i l'aplicació de la legislació vigent. Va aparèixer Batera, que és el que podria anomenar-se la majoria política i social del País Basc, reunint partits com HB, EA, el PNB o IU, també els principals sindicats bascos ELA. LAB STEILAS... Va convocar-se la manifestació més gran que hi hagi hagut mai a Euskal Herria el mes de gener i va reunir més de 100.000 persones. Mai no hi ha hagut una manifestació tan grossa i plural. Les enquestes diuen que hi ha més d'un 75% dels bascos que recolzen que els presos estiguin a les presons d'Euskal Herria i el 50% a la resta de l'Estat Espanyol.

P. Com es va viure l'alto-el-foc unilateral d'ETA des de les presons?

M Z. Es va viure amb il·lusió entre els presos, com la que va crear al carrer. En el pla de la situació de la presó, va millorar molt poc. Les condicions no van canviar per res durant el primer any de treva. Després va aplicar-se el que van anomenar l'acostament de presos. Van vendre l'acostament de 105 presos, dels quals només 20 van anar al País Basc. Es tracta de presos amb la pena ja quasi complerta, de fet molts d'ells avui ja són al carrer. Ja abans del trencament de la treva s'ha viscut a les presons un enduriment perquè hi ha un intent d'utilitzar els presos com a moneda de canvi dins d'un suposat procés de negociació.

P. I avui la situació dels presos, ¿quina és?

M Z. Molt semblant, encara que els trasllats són menys freqüents. Avui ens trobem en 81 presons, 60 a l'Estat Espanyol i la resta al francès. El Govern francès, pel que fa a la política penitenciària, fa un seguidisme total de la política espanyola. Una de les presons més dures que existeix és la presó de Fresnes, a prop de París. La que havia estat la directora del servei mèdic d'aquesta presó fa poc va escriure un llibre explicant què era aquesta presó, i ha estat un escàndol a França.

P. Com s'ha prosseguit la lluita dels presos després de la fi de la treva?

M Z. L'1 de novembre del 99 el Col·lectiu de presos va iniciar una nova fase de lluita consistent en vagues de fam indefinides. Nosaltres exigim ser posats en llibertat per intervenir en el procés de pau. En un segon plan quedaven les condicions de presó en tant que això no es resolgui: la repatriació a les presons d'Euskal Herria, la posada en llibertat de la gent que ja ha complert les tres quartes parts de la condemna i la gent que està malalta, és a dir, l'aplicació de la legislació penitenciària i l'emplaçament a l'Estat francès a posar fi a les extradicions. La vaga de

fam indefinida fou iniciada per 20 presos i preses i s'està duent segons les pròpies forces de cadascú, hi ha hagut vagues de 20 dies, de 30, de 40, 50 i fins 60 dies. Quan no es pot més és aleshores un altre pres qui reprèn la vaga, i així està seguint. Fa un parell de setmanes el Col·lectiu va fer una crida al conjunt de la societat perquè es reprenguessin les mobilitzacions i van entrar a la vaga de fam 130 presos i preses, la qual cosa fa que siguin 170 els que en fan ara. El Col·lectiu -conjuntament a la vaga de fam- ha realitzat una crida de Vaga General per finals d'aquest mes, l'ha portat a tors els partits i ha arribat a tots els pobles i barris amb la proposta.

P. Amb la majoria absoluta del PP ¿com es modifiquen les condicions dels presos?

M Z. La postura del PP davant de la vaga de fam i les nostres reivindicacions és la de sempre: passen completament. Ells no tenen voluntat de donar una solució al conflicte que viu Euskal Herria i, en conseqüència, no tenen cap voluntat d'arreglar el tema dels presos. El Govern no respecta les decisions de la societat basca i les seves institucions. La vaga dels presos no es dirigeix tant al Govern com al conjunt de la societat basca, perquè s'hi impliqui.

Benjamí Ramos

“Des del passat 22 de maig, en Benjamí Ramos ha començat una tancada a la cel·la fins el dia 28 en senyal de protesta per reivindicar els drets dels presos i preses polítiques basques i contra el clima de setge polític i mediàtic que l'Estat espanyol utilitza per criminalitzar l'esquerra abertzale. El dia 27 en Benjamí farà una vaga de fam de 24 hores per protestar contra la desfilada militar que tindrà lloc a Barcelona el mateix dia.

D'altra banda, el dijous passat (18 de maig) s'havia d'haver celebrat el judici contra l'expolicia corrupte empresonat al CP Quatre Camins que va agredir en Benjamí el passat 3 de gener. El judici no es va realitzar perquè la Guàrdia Civil no va voler fer el trasllat del pres fins al jutjat, tot i la petició del

magistrat de Granollers. Tornem a recordar que en Benjamí fa més de dos mesos i mig que no pot contactar amb la seva companya per una 'suposada' avaria telefònica. Mitjançant aquestes línies, el Comitè de Solidaritat amb en Benjamí Ramos vol fer arribar una forta abraçada al company empresonat en el seu 38è aniversari. Salut i Lluita.”

*Comitè de Solidaritat amb Benjamí Ramos
22/05/00
(Reproducció d'Infousurpa n. 99)*

El Ejido: S'ha guanyat una altra batalla...

Cronologia

5-7 de febrer: Agressions racistes als immigrants d'El Ejido

10-11 febrer: Vaga als hivernacles i envasadores (mà d'obra majoritàriament immigrant)

12 de febrer. Acord entre els representants dels immigrants i el Govern, tant estatal com autònom, i les patronals del camp que contempla tant les mesures d'urgència per paliar les agressions (indemnitzacions, vivenda i investigació i càstig) com a llarg termini. Hi són presents CCOO, UGT i Almería Acoge com a membres de la Mesa por la Integración, en un paper teòric de mediadors.

Dies següents: negativa de l'alcalde d'El Ejido a complir el acord, particularment pel que fa a vivendes en el casc urbà: vol els treballadors immigrants entre els hivernacles. S'inicia la instal·lació de barracons pre-fabricats entre els hivernacles o a Tierra de Almería, a quilòmetres del lloc de

treball i els nuclis urbans propers als assentaments de treballadors immigrants. Aquests ho rebutgen. Tampoc s'inicia cap investigació per les agressions, i centenars d'indemnitzacions no són tingudes en compte, d'altres es perden a la baixa.

Campanya electoral:
Silenci còmplice

de tots els grups parlamentaris de la zona. Aznar fa un acte multitudinari a El Ejido.

14 de març. Després de successius ajornaments de la data de revisió de l'aplicació de l'acord, les organitzacions d'immigrants (Consejo de Trabajadores Inmigrantes Magrebíes, Coordinadora de Asociaciones de Trabajadores Inmigrantes Centroafricanas y Latinas i ATIME) es retiren de la taula de negociacions per l'incompliment de les mesures d'urgència. CCOO, UGT i Almería Acoge segueixen «negociant». Al dia següent fan pública una declaració on diuen que s'ha acabat la fase d'urgència. ATIME en fa un altre en el mateix sentit.

Assemblees d'immigrants per veure la forma de continuïtat de la lluita. Gira per Barcelona, Girona i Madrid d'un representant del Consejo de Trabajadores Magrebíes. Es constitueixen les Plataformes de Solidaritat amb els Treballadors Immigrants d'El Ejido. Durant aquest període segueixen les agressions a immigrants i les pressions directes sobre els seus establiments per part de l'ajuntament d'El Ejido.

Segona setmana d'abril: resolució de fer una tancada. Reunions amb CCOO-UGT i Almería Acoge per tal que defineixin la seva postura: es comprometen a recolzar la lluita. Conseqüent participació d'aquestes organitzacions a la reunió dels representants dels immigrants amb la Plataforma «Vivir sin racismo, vivir en paz» on es troben SOC, CGT, CNT, Drets Humans... i on s'organitza la tancada. Al dia següent CCOO-UGT i Almería Acoge fan pública una carta al Govern demanant negociacions per al mateix dia d'inici de la tancada i retirant el suport a la mateixa. ATIME tampoc apareix per la tancada.

24 abril. Inici de la tancada amb 80 companys en representació de 14 organitzacions d'immigrants. La xifra seguirà creixent els dies següents fins els 180, quan l'acció permet acabar amb la confusió creada amb el canvi de postura de CCOO-UGT i Almería Acoge.

25 abril: L'ajuntament d'El Ejido inicia l'enderroc de l'assentament de barraques d'immigrants de Loma de la Mezquita. Els immigrants s'atrinxeren a les restants. Una comissió de la tancada s'hi presenta. S'atura l'enderroc. Comissions de treball de la tancada recullen signatures de suport. Aquella mateixa tarda, a Barcelona s'ha posat una taula a la plaça Sant Jaume per recollir signatures i s'han posat pancartes de suport a la tancada.

27 abril: Concentració a la subdelegació del govern per lliurar els milers de signatures recollides. Part de les recollides a Girona i Barcelona, s'hi afegeixen. Negativa a negociar davant el condicionament que posa la Subdelegació del Govern a que prèviament es desconvocui la tancada. Repressió policial a la sentada que es fa al vestíbul de la subdelegació i detenció i posterior alliberament d'una companya dominicana.

1r de maig: Participació massiva a la manifestació: 3.500 personas, davant el miler escàs de CCOO-UGT i ATIME que arriba a portar autocars d'immigrants de Múrcia. Els dies següents, proposta de negociacions per part del Govern. Tant a Barcelona com a Girona, hi ha seguicis unitaris amb suport a la lluita d'El Ejido. A Barcelona, posteriorment a les manifestacions es realitza un acte on es llegeix el comunicat del 1r de Maig rebut dels companys immigrants d'El Ejido.

4 maig: Negociació a la subdelegació del govern amb representants de la Coordinadora i el Consejo. Els immigrants no accepten la presència de CCOO-UGT-Almería Acoge ni ATIME. Compromís de pagament immediat de les indemnitzacions pendents i nous peritatges, albergs per als treballadors immigrants abans de l'inici de la propera campanya -setembre/octubre-, negociació amb els representants dels immigrants de la regularització d'aquells sense documentació anterior a juliol del 99 dins la clàusula d'excepcionalitat que contempla la llei per Almería. Compromís de seguiment en propera reunió el 18 de maig. Concentració a Girona en suport a la tancada.

4 maig: A l'assemblea de la nit es desconvoca la tancada. S'ha guanyat una batalla!!

Reproducció de la declaració de la Plataforma de Suport als Treballadors Immigrants d'El Ejido

El passat 4 de maig, el nou compromís del Govern de complir amb l'Acord del 12 de febrer -que va posar fi a la vaga als hivernacles duta a terme pels treballadors immigrants d'El Ejido en resposta a les agressions de principis de febrer- va ser el motiu pel qual l'assemblea d'aquella nit desconvocà la tancada que venien protagonitzant

des del 24 d'abril.

Aquesta nova victòria es produïa després del massiu recolzament rebut a la manifestació del 1r de maig, i venia a ratificar el caràcter que li van donar a la lluita des de la seva primera resposta a les agressions: el de treballadors. La seva resposta -la vaga que van realitzar als hivernacles i que va produir en pocs dies pèrdues milionàries- va posar de manifest que la seva situació és la de treballadors sobreexplotats degut a les condicions que els imposa la Llei d'Estrangeria. Aquesta, tot negant la legalitat a una gran part d'immigrants, els porta a condicions de vida infrahumanes perquè la patronal del camp pot, lliurement, negar els mínims del conveni del camp i tractar els seus treballadors com autèntics esclaus. Tampoc la darrera reforma que se li va fer a la Llei va canviar el problema, ni per als nous, ni per als que ja hi eren i no poden aportar les proves que vol el govern per a demostrar-ho amb anterioritat al juliol del 99.

Precisament perquè es perllongava l'incompliment dels acords, davant el silenci còmplice de polítics i

mitjans de comunicació, un seguit d'organitzacions i col·lectius vam conformar aquí la Plataforma de Suport als Treballadors Immigrants d'El Ejido que va organitzar la gira d'un portaveu del Consejo per explicar les condicions en què es trobaven i, posteriorment, la recollida de signatures de suport, la

participació a l'acampada organitzada per Papers per Tothom a La Verneda, i els seguicis unitaris del 1r de Maig, tant com l'acte on es va llegir el comunicat enviat des d'Almeria. Avui, aquesta nova victòria no ens pot portar a baixar els braços, ni menys a confiar-nos.

Les últimes agressions contra treballadors immigrants a Lepe a principis d'aquesta setmana, i la seva immediata utilització per part del govern del PP per a ratificar-se en la urgència de fer encara més restrictiva la Llei d'Estrangeria, han estat els darrers elements que venen a confirmar que les salvatges agressions del febrer contra els immigrants d'El Ejido no són ni aigua passada, ni un fet aïllat, ni molt menys llunyà.

Per això, ... Lluita amb els treballadors immigrants d'El Ejido!!!"

Gràcies

Nuestro agradecimiento a la Plataforma y a todos los simpatizantes que apoyaron y se solidarizaron con la causa de los inmigrantes de El Ejido. Vuestro apoyo ha sido de gran aliento para seguir luchando por nuestras reivindicaciones. Consideramos que vuestras actividades son absolutamente necesarias en esta sociedad donde la inmigración va a suponer un factor más para la radicalización ideológica de determinados sectores.

Esperamos poder seguir trabajando juntos.

El Consejo de Inmigrantes de El Ejido

La Coordinadora de Asociaciones de Inmigrantes de Almería

Plataforma de Suport als Treballadors Immigrants d'El Ejido:

Associació d'Amistat amb el poble de Guatemala, Associació d'Immigrants Senegalesos de Catalunya, Col·lectius Comunistes de Catalunya, Col·lectiu de Joves Comunistes, Comité de Solidaritat amb Benjamí Ramos, Contrabanda FM. (91.4), Convocatòria per una Esquerra Radical, Els Verds, Ètica i Societat, EUIA de Montornès del Vallès, Gat Verd (Montgat), Lluita Internacionalista, Migra.Mèdia (Sodepau), Món-3, NAHDA, Plataforma antifeixista i anti-racista de Terrassa, CGT Terrassa, Assemblea Okupes Terrassa, Plataforma antifeixista del Maresme, Sodepau

Fora la monarquia i

Dia de les Forces Armades

Possiblement quan es llegeixin aquestes pàgines ja s'haurà celebrat el Dia de les Forces Armades i la

desfilada d'aquestes a Barcelona, però quedarà el refús popular a la desfilada i la polèmica desfermada al voltant seu.

La importància d'aquest debat rau en el fet que l'exèrcit és la columna vertebral de l'Estat, qui concentra en última instància la seva essència, el seu caràcter. Això també ho diu Fraga quan afirma indignat que *"L'exèrcit és una part essencial d'Espanya"*. Efectivament, de l'Espanya Monàrquica continuadora del franquisme al qual Fraga va servir - entre altres funcions - com a Ministre de l'Interior. El PP no pot amagar el seu passat franquista.

Però el paper de l'exèrcit no és només qüestió del

passat, la Constitució reserva un important paper a les forces armades: la defensa de la integritat del territori. Aquest "deure" constitucional que van pactar tots el partits a la transició només està subordinat a una institució: el Rei, que és el Cap de l'Exèrcit.

Immediatament després que es conegués la intenció de desfilat a Barcelona es va constituir la Plataforma Unitària per la Pau: Diem No a la Desfilada Militar. Avui agrup 180 entitats i organitzacions de tot tipus i en la principal acció realitzada - la manifestació del 20 - va reunir més de 50.000 manifestants. El moviment social de refús ha afectat també les institucions: ha paralytitzat la Generalitat, ha provocat el refús oficial de la Diputació de Lleida, d'Ajuntaments amb majoria PSOE-PSC i IC com el de Badalona, i el Parlament votava amb urgència - amb l'únic vot en contra del PP - una abstracta declaració per la pau que pretèn posar distància respecte la desfilada.

Fins i tot el pròxim cap dels socialistes catalans, Pasqual Maragall, declarava que l'Exèrcit entrant per l'avinguda Diagonal - que era la primera previsió i per on van entrar les tropes franquistes el 1939 - *"hagués estat un desastre, perquè, pels que som una mica grans ens podria portar records una mica compromesos"*. I és que aquest exèrcit i aquest règim són els hereus d'aquella *"España una y grande"* que Franco va deixar *"atada y bien atada"*, garants de la negació del dret d'autodeterminació d'Euskadi i Catalunya i, com a tals, instruments d'opressió nacional i dominació de classe.

Davant de la dimensió que anava prenent la resposta social contra la desfilada, el Ministeri de Defensa va retrocedir: va canviar el recorregut, el va escurçar, va reduir el nombre de soldats, va eliminar armes pesades, va intentar més i més presentar les intervencions com a "humanitàries", i diverses vegades ha intentat implicar ONG's - com Cruz Roja i Càritas - però no ha pogut minimitzar que la presència de les forces armades als carrers de Barcelona és una provocació.

La mobilització ha tingut una característica eminentment jove. El contingut fonamental d'aquest refús ha estat des de posicions pacifistes, de refús de tots els exèrcits. Aquesta no és la nostra posició, perquè només pot haver-hi pau quan acabi l'exploatació de l'home per l'home i l'opressió de pobles i nacions. Estem en contra d'aquest exèrcit, però hem defensat la lluita armada de pobles com el bosnià, el kosovar, el txetxè o el timorenc. Mentre hi hagi capitalisme, la pau en abstracte és l'opressió dels pobles i la lluita de classes tindrà un component violent. No obstant, Ll ha participat dels actes realitzats i ha impulsat la Plataforma.

el seu exèrcit

Refús massiu a l'exèrcit monàrquic

El proper dia 27 desfilen les forces militars de la Monarquia per Barcelona; amb aquest motiu es preparen mobilitzacions de rebuig. El nostre és un rebuig a les forces militars de l'Estat i òbviament contra el seu cap: el Rei.

Segons la Constitució, que fa poc recordava l'exministre Serra, l'exèrcit és qui ha de vetllar per la unitat de la pàtria, i qui està cridat a intervenir si aquesta unitat es posa en perill. Rebutjem la Monarquia que nega el dret a la sobirania dels pobles, a la seva autodeterminació. És l'opressió de l'Estat monàrquic el principal responsable de la violència que viu el poble basc i de les múltiples manifestacions de subordinació a l'Estat centralista del poble de Catalunya.

Rebutjem la Monarquia com a instrument al servei de la patronal. Els drets constitucionals dels treballadors i els joves (dret a un treball digne, a la vivenda, a un ensenyament i sanitat públics, ...) sempre van en lletra petita, mentre que els "drets" de la propietat privada, dels patrons i els seus beneficis són defensats per jutges, policia,

Rebutjem la Monarquia com a cap d'un Estat imperialista, suport de règims dictatorials, en les seves àrees d'influència (al Magrib i amèrica llatina), on les multinacionals espanyoles rapinyen

tot el que poden.

Rebutjem la Monarquia com a forma d'un Estat imposat, que Franco anomenà i en qual els treballadors mai han pogut decidir sota quin tipus de règim volien viure.

Ens volen justificar els exèrcits com a instrument de defensa contra una agressor extern, però només cal mirar aquest segle i veurem que les principals intervencions militars han estat de portes endins (contra els treballadors i els pobles) o per a mantenir la dominació colonial.

Rebutjem la reforma de l'exèrcit de la Monarquia pactada amb el suport dels partits d'esquerra parlamentària i que comporta l'exèrcit professional, un exèrcit mercenari a sou, molt més allunyat dels treballadors i un instrument molt més submís als dictats del poder.

Rebutjem l'exèrcit de la Monarquia també en el marc de l'OTAN, i de l'UEO, o amb els cascs blaus de l'ONU, i defensem la solidaritat amb els pobles que lluiten contra l'opressió i l'explotació.

PARTICIPA A LES MOBILITACIONS CONTRA LA DESFILADA MILITAR.

20/5/2000

LI

Una polèmica necessària

A Barcelona, Bòsnia, Kosova o Timor: són forces d'opressió

Trillo, el nou Ministre de Defensa, presenta la desfilada com a demostració del compromís amb la pau i les "accions humanitàries" de l'exèrcit espanyol, a Bòsnia o a Kosova, sovint al costat d'ONGs. Moltes organitzacions d'esquerra, fins i tot algunes pacifistes, van fer aquest mateix discurs davant els genocidis de Bòsnia, Kosova o Timor Oriental. Aleshores es reclamava la presència en aquells conflictes de "forces de pau (??) sota el mandat de l'ONU", formades pels

mateixos soldats que avui volem fer fora. Si és cert que van salvar pobles sencers de les agressions genocides... per què avui ens hi enfrontem? Pot ser que qui aquí ens oprimeix, sigui salvador de pobles en altres llocs del món?

En successives plataformes de solidaritat (Bòsnia, Kosova, Zaire-Congo, Txetxènia, Timor Est,...) des de LI hem demanat el rebuig a les demandes de desplegament de tropes dels països imperialistes. En

realitat, aquestes potències són les responsables de l'empobriment d'aquelles zones en conflicte, les qui han donat suport a les dictadures genocides, les qui intervenen només per defensar els seus propis interessos, que mai coincideixen amb els dels pobles. Avui l'ONU – també amb soldats espanyols- manté la partició de Bòsnia, legitimant les conquestes sèrbies i la neteja ètnica; nega l'autodeterminació de Kosovo i la manté lligada a Sèrbia; impedeix el lliure govern del poble timorès; calla mentre s'extermina el poble txetxè.

Nosaltres hem defensat la mobilització independent de l'imperialisme –es digui OTAN o ONU-, el suport a la resistència i la legítima defensa armada d'un poble oprimint, la denúncia de la complicitat de l'imperialisme amb el genocida... però aquestes són paraules que a moltes organitzacions sonen massa "violentes"...

lluny de la sortida "negociada" i pacífica que tots voldríem (el problema és que els conflictes són així de violents i no com en el nostre cap ens agradaria que fossin). Com que es nega el suport a la lluita armada dels pobles, s'opta per demanar el seu "alliberament per potències salvadores d'indefensos", i s'acaba legitimant els seus exèrcits. De la mateixa manera, l'exigència d'una sortida negociada als conflictes suposa la "pau" sota els estats genocides i l'ocupació imperialista.

Ara, quan el govern vol rentabilitzar aquelles accions, que van tenir l'aplaudiment de molts, per reforçar socialment l'exèrcit, es produeix la contradicció. La situació que avui es dona amb la desfilada ens hauria de fer reflexionar sobre com articular les campanyes de solidaritat amb els pobles que lluiten contra l'opressió i per la seva llibertat.

Manifestació contra la desfilada militar

El 20 de maig passat més de 50.000 persones van manifestar-se pels carrers de Barcelona contra la desfilada militar. Va ser una de les mobilitzacions més grans dels darrers anys.

L'espectre polític de la manifestació era "amplíssim": fins i tot hi eren les joventuts de Convergència i les d'Unió Democràtica... però al preu de desvincular-la de qualsevol reivindicació política que qüestionés la Monarquia, o la política de defensa de l'Estat espanyol. De fet, la manifestació va quedar com un refús simbòlic a un fet simbòlic (la desfilada militar), sense que apareguessin més implicacions. S'ha de destacar la presència del bloc de la Coordinadora contra l'Ocupació Militar, que féu tot la campanya amb el lema "Ni exèrcit ni rei", encara que després a la manifestació les consignes van centrar-se més en l'independentisme radical que en el rebuig explícit a la Monarquia. Entre els partits polítics hi havia dues pancartes que situaven el centre en el rebuig a l'exèrcit de la Monarquia i a la Corona: la del PRT i la nostra.

Va haver-hi algun incident entre els manifestants i el servei d'ordre de la manifestació: un grup de manifestants va enfrontar-se a la policia i va haver-hi algunes enganxades. En aquest moment un grup del servei d'ordre va intentar trencar la manifestació i deixar els "radicals" fora d'aquesta argumentant que

"nosaltres estem per la pau". És evident que buscar l'enfrontament amb la policia no era l'acord unitari i implicava el conjunt de la manifestació, però no es pot tolerar que es deixi sols a companys sota la repressió. Caldria qüestionar-se per què va organitzar-se un servei d'ordre amb les consignes d'evitar que es fessin pintades i que es provoqués la policia, en lloc de posar-lo a protegir els manifestants dels provocadors o d'agressors externs.

Cristina Mas

El 010, en vaga!

Quan un ciutadà de Madrid necessita obtenir informació de l'Ajuntament de Madrid marca el número de telèfon 010. A través del mateix, rep informació sobre cultura, dependències municipals, serveis socials, medi ambient, es realitzen gestions relacionades amb el padró municipal, els impostos o el consum...

Continuant amb el procés de privatitzacions que el PP està fent: aquest servei n'és un. El té subcontractat a Qualitel, empresa de telemarketing. Són 73 treballadors i treballadores als quals s'exigeix un nivell de professionalitat homologable a qualsevol altre treball municipal. El seu gran negoci és que per 600 PTA/hora resol el conjunt del servei, sense horari definit i modificant-lo habitualment per exigència de l'Ajuntament.

Davant de l'exigència del reconeixement del plus de gestió, reconegut en el conveni de telemarketing

i que en cap cas igualaria les condicions d'aquests treballadors amb els municipals, el tancament de Qualitel és absolut, amb la complicitat de l'Ajuntament. Aquest procés de segregació de Serveis públics, a més de pràcticament tots els privats, a nivell d'atenció telefònica és el que està consolidant aquest sector precari que és el telemarketing.

Els treballadors i treballadores del 010 han fet un pas i, en l'exigència d'un salari digne, van decidir anar a la vaga el 24 de maig, allargant-la si l'Ajuntament no pren cartes en l'assumpte, els dies 31 de maig i 14, 21 i 28 de juny.

CONTRA LA PRECARIETAT! VISCA LA VAGA DEL 010!

Mara. Secció sindical CATSA-CCOO-Madrid

SINDICAL

Bombers de Barcelona

La lluita continua

A data 20 d'abril, l'Ajuntament de Barcelona segueix intransigent davant la demanda dels seus treballadors de retirar les sancions als Bombers i els expedients a treballadors guàrdies urbans, amb 24 dies de vaga de fam de 2 bombers sindicalistes de CC.OO. Aquest Ajuntament, suposadament progressista d'esquerres, contesta la demanda dels treballadors reprimint els drets sindicals dels representants dels treballadors, una mostra més de l'intent d'implantar mesures neoliberalistes a la seva administració com ho són les seves reestructuracions de serveis, la via de privatització moderna "l'externalització", la falta d'oferta pública d'ocupació, el desnivell a la baixa dels sous per imposició del PGE contra la pujada de l'IPC, el no reconeixement del treball-salari, les desigualtats salarials entre treballadors que realitzen les mateixes tasques, la disminució o congelació de pressupostos per als serveis socials..., com la seva política restrictiva, posen en qüestió els drets dels treballadors de la seva pròpia casa en particular, i d'aquesta ciutat en general, ciutat a què s'ha limitat a rentar la façana. En definitiva, igual que fa anys quan governaven els altres. D'aquells altres temps recordo una anècdota al barri de la Mina, en una visita del llavors acabat d'estrenar monarca: van córrer a netejar els carrers del barri i ho van deixar molt pulcre i net en aparença, però a sota, un contenidor -d'aquests grans d'obres-continua amagant la brutícia, encara que a cop de vista no es veïés. Avui, aquesta sembla la política d'aquest Ajuntament. Davant de la proposta dels

sindicats de resoldre els problemes de fons dels seus treballadors i la millora dels serveis, contesta amb repressió en el seu intent de fer callar tot sindicalisme de mobilització. Però davant d'aquesta posició han respost els ciutadans de Barcelona amb la recollida de signatures que s'està realitzant al parc de Bombers de Provença, on hi ha els companys en vaga de fam, i a les concentracions informatives que convoca CC.OO de l'Ajuntament de BCN (els dimarts al Portal de l'Àngel i els dijous a la Plaça Sant Jaume), a través de les Associacions de Veïns, Seccions Sindicals de CC.OO d'altres sectors, de CGT, etc. L'Ajuntament ha rebut un munt de comunicats exigint la retirada de les sancions, els ciutadans mostren la solidaritat amb els treballadors de l'Ajuntament dia a dia; en aquest moment ja s'han recollit milers de signatures, també. L'Ajuntament sap que aquesta mateixa gent, els signants, són els seus votants que esperen i exigeixen una política progressiva d'un Alcalde que el que ha de fer és assegurar amb els seus treballadors a negociar un conveni digne que resolgui, d'una vegada per totes, els problemes que comencen a ser crònics al seu consistori, que reconegui els drets salarials com a prova d'un govern progressista contra l'actual política de personal repressiva, que es faci ressò de les actuals veus de la ciutat en la seva exigència per la retirada de sancions.

Marga Olalla. Secció Sindical Ajuntament de Barcelona. CCOO

La desmobilització de la lluita

Després d'un llarg període de calma i desmobilització a l'ensenyament públic –que no de manca de problemes- algunes “tempestes” han vingut a canviar el panorama. La formació d'aquests “fronts” de mobilització i de lluita l'hem de buscar en la política del Departament d'Ensenyament en tot el procés d'implantació dels nou Sistema Educatiu.

Una política que, com molt bé queda reflectida en el ja famós “Programa Educació 2000-2004”, representa una aposta clara per l'ensenyament privat en tots els seus nivells, des dels 0-3 anys fins a la Universitat, en detriment de l'ensenyament públic, aposta disfressada sota “el dret i la llibertat dels pares a triar l'escola dels seus fills”.

Aquesta política, que es concreta, entre altres aspectes, en una manca dels recursos suficients als centres públics,

en un decret de matriculació que permet una selecció de l'alumnat en les escoles privades, en una subsidiarietat de l'ensenyament públic al privat que porta al tancament d'aules públiques mentre se'n concerten de privades a la mateixa zona, ha fet que sorgissin diverses plataformes reivindicant

millores per tal d'aconseguir un ensenyament públic de qualitat.

Puntualment en els LI hem anat comentant i analitzant el procés de mobilització i de lluita que hem viscut durant aquest curs. Ara, a les seves acaballes, i en ple “procés negociador” amb el Departament d'Ensenyament, és l'hora de fer un balanç i valorar el que ha estat tot el procés. Cal destacar tot el que de positiu ha representat per a la lluita, però sense deixar de banda el que pensem que hauria contribuït a millorar-ho.

Dos aspectes han estat claus a l'hora d'engegar de nou les mobilitzacions en el sector: per una banda el fet que, després de molt temps, s'aconsegueix la unitat de tots els sindicats d'esquerres (CCOO, UGT, CGT, USTEC-STES) i que aquesta es concreta en una “Plataforma Unitària per l'Ensenyament Públic de Catalunya” i en un calendari de mobilitzacions per a la seva defensa, i per altra ban-

da la resposta del professorat.

L'elevada participació en les diverses concentracions i manifestacions mostra la preocupació que hi ha entre el professorat de l'escola pública, i el convenciment que només a través de la mobilització i de la lluita serà possible aconseguir millorar les condicions actuals. Això ho legalitza el fet que només després de l'elevada participació en la vaga i manifestació del 22 de març i l'amenaça de vaga del 18 de maig, el Departament d'Ensenyament ha iniciat negociacions amb els sindicats de la Mesa Sectorial.

Però podríem dir que, en bona part, les mobilitzacions s'han portat a terme malgrat els sindicats. El seu paper ha estat el d'impulsar la lluita, però no han sigut el motor d'aquesta perquè no volen

comptar de manera real amb la força que pot suposar la mobilització del professorat. Això és posa de manifest:

§ En la manca d'unificació de criteris i de campanya a l'hora de convocar les concentracions i manifestacions (en els centres apareixien convocatòries

de tots els sindicats i no una de sola com a plataforma unitària sindical)

§ El poc interès d'anar als centres per explicar a les companyes i companys la situació real de l'ensenyament públic, el contingut de la plataforma, quines són les reivindicacions més prioritàries i el calendari de les mobilitzacions per a la seva defensa.

§ El recel pel que fa a la participació del professorat en tota la dinàmica mobilitzadora i negociadora, la qual cosa va fer que no és potenciessin les assemblees de zona ni les provincials, com ho demostra el fet que després de la vaga i manifestació del 22 de març no se'n va celebrar cap per valorar-la i per seguir concretant el calendari de mobilització.

§ La manca d'un calendari que representés realment una lluita per aconseguir, com a mínim, les reivindicacions de la plataforma, i la seva substitució per actuacions aïllades i, a més, determinades únicament pels sindicats sense la intervenció de les

assemblees de professorat.

Els esdeveniments dels últims dies ens plantegen encara més dubtes respecte a quins han estat els interessos reals dels sindicats majoritaris: ¿es conformen en seure a negociar amb el Departament o realment volen lluitar per aconseguir les reivindicacions que conformen el contingut de la Plataforma? La resposta no és clara, ara bé la realitat ens diu que la primera Plataforma Unitària -feta pública el juny del 99- ja va quedar retallada a només 8 punts el mes de novembre i que, en aquest moment i fins a final de curs, la negociació resta centrada als 5 punts que, segons els propis sindicats en les seves manifestacions del mes d'abril, havien de ser els que el Departament concedís com a senyal de bona disposició a la negociació, i no aquesta com a tal.

A més, davant el fet que el Departament decideix iniciar unes minses negociacions, fruit de les mobilitzacions, els sindicats majoritaris, sense consultar en cap moment el professorat, valoren que és millor paraitzar-les i no seguir la lluita. La nostra opinió, així com la del sindicat CGT i bona part del col·lectiu,

és que seguir amb la mobilització que representava la vaga i manifestació del 18 de maig hauria significat una major pressió en el procés negociador per tal de no quedar-nos, només, amb les escorrialles que el Departament està disposat a concedir.

Però aquesta no és una història nova, sinó que ha estat la història dels últims anys. Si fem una mica de memòria ja en el curs 1996/97 les mobilitzacions a l'ensenyament van tenir molt de ressò, però la falta de propostes de continuïtat va generar la desmotivació de la gent davant noves propostes sindicals i la desconfiança en els sindicats com als seus legítims representats en les lluites. Els seus efectes han estat evidents, i només un deteriorament tant de les condicions de treball com del reconeixement social del professorat, així com de l'augment de la precarietat laboral dels sectors, han aconseguit de nou mobilitzar el professorat. El moment és clau i no ens hem de deixar vèncer de nou per la desmotivació i la desconfiança, cal continuar la lluita.

Anna Morelló

Mobilització dels Serveis Administratius i Tècnics de la Generalitat de Catalunya

Fracàs i divisió de sectors

Partim de la constatació de la baixa participació a la manifestació del dilluns 15 de maig a Barcelona -uns 1.500 treballadors i treballadores- quan sobre el paper estàvem convocats a tot Catalunya 120.000, incloent sanitat i ensenyament. Cal preguntar-se per les causes.

¿Quina va ser la participació real dels sectors d'ensenyament (acabaven de desconvocar una vaga per a tres dies després) i sanitat? Molt minoritària, sembla que limitada a delegats i delegades sindicals. Caldria veure per quina raó els sindicats majoritaris en aquests sectors -CCOO, USTEC i CATAC, UGT, GEMSATSE- van convocar legalment i -o una de dos- o no hi havia possibilitats reals, o no van fer l'esforç mobilitzador. De fet, els processos als sectors més mobilitzats o mobilitzables - ensenyament, sanitat, bombers, forestals, laborals...- són independents, sense coordinació, cosa que no va canviar el 15.

El sector de serveis administratius i tècnics té 28.000 treballadors i treballadores a tot Catalunya, incloent laborals, bombers, forestals... El cas és que estariem en una participació entre el 8% i el 12% de la plantilla realment convocada.

Un altre element de divisió va ser que no s'ha fet un esforç d'unificar les negociacions de laborals i funcionaris. Les de laborals venen més tard, amb la qual cosa es treuen 9.000 treballadors i treballadores de la plantilla a mobilitzar

El tema retribucions va arribar amb el llast del pacte de CCOO i el Govern de l'Estat sobre retribucions dels funcionaris, que va regalar a Aznar la foto i la pau social en el període pre-electoral. I després d'haver desapropiat l'ocasió per unificar les lluites contra els Pressupostos Generals de l'Estat, ara s'ha escapat la tardana aprovació dels Pressupostos de la Generalitat.

A la suma d'aquests errors estratègics s'afegeix l'elecció del dia -un dilluns- i la manca de coherència i ganes de mobilitzar per part dels sindicats majoritaris.

Entre dues concentracions anteriors i la manifestació s'arriba a sumar entre 4.000 i 5.000 treballadors i treballadores. L'èxit de les primeres va sorprendre a l'administració i a les direccions sindicals. Jo l'atribuiria a un error estratègic de l'administració en aquesta negociació. Les plantilles van entendre abans que les direccions sindicals la trampa que comportava la pretensió d'imposar un nou horari, amb la desaparició a curt termini de l'actual.

Esperem que els sindicats majoritaris no signin un mal acord (plantejat per 4 anys) i un mal conveni (en retrocés des de fa anys), i organitzem mesures de continuïtat de la pressió.

Informe Bricall (II): la teoria de la privatització

El finançament actual del sistema universitari de l'Estat Espanyol pot emmarcar-se amb dues coordenades ben aclaridores que Bricall mateix ens proporciona: la despesa a l'ensenyament superior és de l'1.1% del PIB, 5 dècimes per sota de la mitjana europea; i, d'aquest, un 24 % prové de fonts privades, un 10% més que la mitjana europea. Si apliquem les dades al nombre d'estudiants, tenim que a l'Estat Espanyol es gasta un 40% menys que la mitjana europea per cada estudiant universitari. Amb una simple anàlisi comparativa de les xifres s'evidencia allò que tantes vegades hem denunciat: una universitat pública insuficientment finançada i molt privatitzada. Amb aquest panorama Bricall ha de concloure que cal incrementar el finançament del sistema universitari, el problema és com obtenir i a què proposa destinar aquest increment.

Pel que fa a l'origen dels fons Bricall reclama la continuïtat d'un model mixt públic/privat. És a dir, d'una banda, cal mantenir el percentatge de finançament obtingut a través de les taxes de matrícula que paguen els estudiants, la qual cosa significa -en el marc d'un augment del pressupost total- increments anuals de les taxes per sobre de l'IPC. I, de l'altra, augmentar les fórmules de privatització elevant a la categoria de normalitat els pedaços amb què les universitats públiques han anat cobrint les insuficiències pressupostàries: convenis amb empreses privades (projectes d'investigació, utilització privada d'infraestructures o publicitat), i fundacions i altres invents que han proliferat en els darrers anys amb l'objectiu d'oferir dins de les universitats estudis a preu de mercat (idiomes, màsters, postgraus, títols propis, centres adscrits, etc). Tot això, a més, amb la inserció definitiva de les empreses en el govern de la universitat com a contrapartida (vegeu el LI 10).

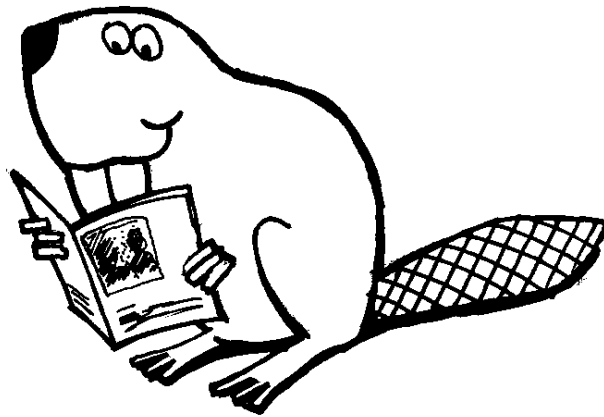
Pel que fa als diners provinents de fonts privades queda clar que com més bons serveis facin les universitats a les empreses més finançament rebran. Però la cosa tampoc no millora amb les propostes de Bricall per distribuir els recursos públics. Abans que res, aclareix que es refereix a «universitats públiques i altres institucions d'ensenyament superior», és a dir, públiques i privades -a les quals fins ara s'han anat injectant fons públics de manera més o menys encoberta- es troben al mateix sac a l'hora de repartir els pressupostos.

Tot seguit indica que donada la insuficiència

del sistema de beques actual -òbvia, d'altra banda- cal disminuir el percentatge de «subvenció directa» a les universitats per passar a augmentar el finançament als estudiants, especialment destinats a mobilitat. Ara bé, quin és el model de beques que Bricall imagina? Aquesta és, sens dubte, una de les propostes estrella de l'Informe: els préstecs-renda, que han de substituir totalment les beques, si més no en els segons cicles. Es tracta que l'estudiant rebi -en principi de l'Estat- una quantitat x que li permeti cobrir les despeses que li comporten els estudis (entre elles les taxes!), i que haurà de retornar a baix interès un cop arribi a un nivell determinat de renda. Segons el pla de Bricall els préstecs-renda han d'acabar autofinançant-se amb les devolucions. Un «sistema de beques», doncs, de cost zero per a l'Estat!

Per últim, Bricall desgrana els criteris per a distribuir

entre les diverses universitats el que es mantindria com a «subvenció directa». A més de la generalització de «convocatòries i contractes-programa» de l'administració, caldria crear fórmules per a introduir finançament addicional a les universitats en funció de certs elements: nombre

de titulats i, en especial, «de graduats de qualitat» (valorats des de la nota d'accés fins a la «carrera professional»); nombre d'estudiants admesos en primera opció de preinscripció; projectes d'investigació «d'especial qualitat», etc. El model de distribució de recursos de Bricall -lluny de tendir al reequilibri entre universitats- és, doncs, el de la lliure competència de mercat entre universitats per a captar «estudiants brillants», fent insalvable l'abisme entre certes universitats d'èlit -potser, aquestes sí, suficientment finançades- i la resta, de segona o de tercera, que s'haurien de conformar amb les escorrialles -del pressupost i dels estudiants-.

En definitiva, si l'Informe Bricall arribés a ser el document base per a una nova LRU, hauria aconseguit elevar al rang de llei tots els mals que ara mateix pateix la universitat pública; si l'Informe Bricall fos la proposta progressista de l'esquerra parlamentària, a la dreta, quasi només li quedaria decretar la subhasta immediata de la universitat pública. En lluita... que s'acosta *el Bricall!*

Batzac: **neix una nova organització**

El passat 6 de maig es va celebrar l'assemblea constituent d'una nova organització política, que va ser batejada amb el nom de "Batzac" (un sinònim de "sotrac", és a dir, una sacsejada molt forta). L'assemblea va comptar amb la participació de més de trenta persones i va ser precedida al matí d'uns tallers sobre ecologisme, solidaritat i drets socials, les tres àrees que vertebraven l'organització. L'assemblea era el resultat de mesos de discussió que van aglutinar sectors de joves amb tradicions i experiències polítiques diferents que buscaven construir un nou referent polític a l'esquerra d'IU. Es tracta de gent que ve d'organitzacions com l'Espai Roig-Verd-Violeta, o que participa del moviment estudiantil, del moviment okupa o dels grups ecologistes i antimilitaristes, així com d'alguns grups independentistes. Molts dels que avui conflueixen en aquesta organització van prendre part en el procés constituent d'EuiA, i van decidir deixar el projecte quan va quedar clar que es convertiria en el referent d'IU a Catalunya, sota el clar predomini del PC.

L'assemblea constituent va centrar-se en la discussió del manifest polític fundacional, que donava contingut a la nova organització. El text recollia aspectes com el rebuig a l'OTAN i la UEO, el qüestionament dels fonaments de la Unió Europea, l'exigència de derogació de la Llei d'Estrangeria, la defensa del dret d'autodeterminació dels pobles i la lluita per tancament de les ETTs. Els aspectes més polèmics del debat polític van girar entorn el problema d'Euskadi, i la definició d'un marc de principis que definís l'organització davant de l'Estat i el sistema. Des de LI vam plantejar la possibilitat de que

alguns companys participéssim de l'organització i es va acceptar la nostra presència activa. Creiem que en la situació actual s'obren les perspectives d'un procés de reorganització de l'esquerra, i ja estem vivint experiències en aquest sentit. Ens sembla que existeix un espai polític d'organització de joves i treballadors que opten per defensar una política revolucionària davant el caràcter reformista de les grans organitzacions d'esquerra. Amb el pacte de govern PSOE-IU, i els seus resultats electorals, l'existència d'aquest espai es va encara més evident. De fet, en països tan propers com França o Portugal, on el procés de mobilització social és més desenvolupat, ja s'han donat reagrupaments d'aquest tipus que han obtingut un suport social impressionant. A casa nostra aquest procés és encara incipient i caldrà veure com l'impulsem.

El projecte polític de Batzac es troba a mig camí entre aquest projecte de front ampli i la creació d'una organització més de l'esquerra "alternativa". D'una banda, es defineix com un espai polític ampli que preten "recollir el millor de cadascuna de les tradicions d'esquerra" per la qual cosa, no acaba de definir un espai polític clar més enllà d'elements puntuals; de l'altra, no es presenta tampoc com un projecte de front que doni cabuda a corrents polítics interns organitzats, sinó que vol ser una organització única i diferenciada. Però no cal córrer: el desenvolupament posterior de l'organització seguirà els seus propis ritmes i la mateixa experiència i les necessitats que se'n derivin aniran definint millor un perfil polític i organitzatiu. En qualsevol cas, el futur de l'organització dependrà de la seva capacitat per implicar-se activament en els processos socials, per participar en les lluites i per aprofundir el debat polític. En aquest sentit posarem el nostre esforç.

Cristina Mas.

Ordre contra el Casal Popular Les Tines de Girona.

Després del desallotjament dels Químics, de Girona, es va okupar el casal Popular les Tines. Només un mes després de l'okupació ha arribat una ordre de desallotjament, degut a la denúncia presentada pels

suposats propietaris i amb les pressions de l'Ajuntament. S'ha presentat recurs, signat per 28 usuaris, perquè va per la via penal i reclamem la via civil. A la vegada, seguim amb la resistència, mantenint les activitats al Casal i les accions al carrer.

Corresponsal

Madrid, 6 i 7 de maig

En aquestes dates, les organitzacions APMR, LM i PST van resoldre formar una coordinadora, publicar una declaració i un butlletí periòdic i establir un calendari de debats. A aquesta reunió va ser invitada LI, i encara que per les diferències teòriques i programàtiques que ens separen no vam participar de tota la reunió, sí ho vam fer a l'últim punt a fi de buscar totes les formes d'unitat d'acció possibles. Agraïm als companys la seva invitació i esperem poder concretar formes d'acció conjuntes al voltant dels fets de la lluita de classes.

Esther

Declaración del Partido de los Trabajadores de Paraguay

¡Repudiamos el intento de Golpe de Estado ovidista!

¡Cárcel a Oviedo y su pandilla! ¡ Confiscación de sus bienes!

Desde el **Partido de los Trabajadores, PT**, repudiamos enérgicamente éste, y cualquier intento de golpe de Estado (...) Este golpe, promovido por las huestes ovidistas dispersas, tenía el objetivo de imponer una dictadura al servicio de los narcomafiosos que dominan gran parte de la economía del país.

Queremos alertar que si bien este golpe fue aplacado, debemos, los trabajadores y el pueblo, estar movilizados por que se ha demostrado que este gobierno es incapaz de derrotar definitivamente al ovidismo. Al contrario, durante todo este tiempo los blanqueó y les dejó hacer de las suyas, (...)

El gobierno utiliza golpe para imponer su dictadura

El gobierno magnifica y exagera el peso real del golpe para imponer un estado de excepción. Su objetivo no es atacar a los ovidistas sino golpear a las organizaciones políticas, gremiales y sociales que están en contra.(...) Definitivamente el ovidismo sólo podrá ser derrotado por los trabajadores, los campesinos y los jóvenes movilizados, como ya se demostró en 1996 y en las heroicas jornadas del Marzo Paraguayo.

Al intentar callar las voces del pueblo con el estado de excepción el gobierno va crear las condiciones para un futuro golpe fascista que no enfrente resistencia del pueblo. Es el camino de la derrota. El gobierno y los ricos "demócratas" actúan así porque temen más a los trabajadores que a sus "adversarios" ovidistas. El gobierno va utilizar el estado de excepción para aplicar su plan neoliberal imponiendo por decretazos las políticas que favorezcan a los ricos, a los yanquis y al Mercosur.

La prueba de que el estado de excepción tiene el objetivo de golpear a los trabajadores ya se está concretando: el martes último fueron encarcelados los abogados Raúl Marín y Marilina Marischal, defensores de los sin techos y a la noche se prohibió la reunión de los gremios estatales reunidos en el FSS, con gran aparato policial, así como se prohibió la realización de una conferencia sobre las privatizaciones, organizada por la Secretaria de la Juventud de la Municipalidad de Luque con el Frente Sindical y Social.

Abajo el Estado de Excepción

El PT repudia el estado de excepción y llama todas las organizaciones del movimiento obrero, campesino, popular y juvenil a derrotarlo. (...)

Debemos hacer como los trabajadores bolivianos, que derrotaron el estado de sitio impuesto por el gobierno Banzer para privatizar las estatales. (...) **Más que nunca hay que mantener el llamado a la huelga general para exigir cárcel a Oviedo y a los ovidistas, no a las privatizaciones, una reforma agraria verdadera y la defensa de los derechos de los trabajadores.** Ni un paso atrás en la movilización. La garantía definitiva de la derrota de los golpistas está en nuestra movilización y no en este gobierno pro yanqui.

Cárcel a Oviedo y su pandilla!!!

Fuera Macchi - yanquis - Mercosur!!!

No a las privatizaciones!!!

Por el levantamiento inmediato del estado de excepción! ¡Derrotémoslo!

Huelga General unificada ya!!!

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fer l'ingrés per un any al compte corrent: La Caixa 2100- 3459-31- 2100220515 (2.000 pessetes si te l'hem d'enviar per correu dins l'Estat espanyol i 2.500 pessetes si l'enviament cal fer-lo fora de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 1500 pessetes i la podeu fer tot posant-se en contacte amb qualsevol militant del grup.

Suscripción a **Lluita Internacionalista**

Nom i cognoms

Adreça

Població..... CP.....

Telèfon Idioma en que vols

rebre **Lluita Internacionalista**.....

Aquí ens trobaràs

S. Pere Mitjà, 14, bjos. Barcelona

Ap. Correu 23036 CP - 08080 de Barcelona

Ap. Correu 206 CP- 17080 de Girona

Ap. Correu 92 CP-28320 de Madrid

e-mail: luchaint@retemail.es

<http://personal3.iddeo.es/li>

Tel 93- 310 75 64 - fax 93- 296 68 89

